

Profeten zijn door God gezonden om zijn boodschap aan de mensen over te brengen. De ene na de andere profeet heeft geprobeerd Gods volk dichterbij Hem te brengen. Vaak kwamen deze profetische woorden in dovemansoren terecht. Uiteindelijk zond God dan maar zijn eigen Zoon en die sloegen ze aan het kruis... Zijn leerlingen verging het niet beter maar uiteindelijk werd de boodschap wereldwijd verkondigd. Het is een beetje kort door de bocht verteld maar zo is het toch gegaan.

Vandaag de dag moeten we helaas vaststellen dat een meerderheid van de mensen zich niet meer thuis voelt bij Gods boodschap. De tien geboden zijn al lang geen universele, onaantastbare waarden meer. Maar wat deze tijd vooral typeert is een zekere onverschilligheid ten aanzien van God. Het 'interesseert' mensen niet meer of Hij al dan niet bestaat. Met deze vraag houdt men zich niet bezig.

Er zijn steeds minder gelovigen; anderzijds zijn er ook steeds minder atheïsten die zich afzetten tegen geloven in God, welke god dan ook... Heel veel mensen zouden we APATHEÏSTEN kunnen noemen, die apathisch - onverschillig - staan tegenover God en godsdienst. Dat geeft aan overtuigde christenen en profeten van deze tijd minder houvast om in dialoog te treden. Want als je geen dialoog-partner hebt, als de ander het onderwerp van gesprek zelfs niet meer interesseert, hoe moet je er dan over beginnen?

Toch leren ons de lezingen van deze zondag dat wij, die door ons doopsel delen in de profetische taak van Christus, deze taak ter harte moeten blijven nemen. Ook al besef je dat jouw goedbedoelde woorden en daden niet altijd in goede aarde vallen, het is geen reden ermee op te houden! Profeten waren en zijn zoals de vroegere Haghorstse ontginners, echte 'Durdauwers'. Opgeven staat niet in hun woordenboek.

Als christen zijn wij geroepen altijd weer getuigenis af te leggen van ons geloof. En pas op! Ik sta er hier nu niet voor te pleiten dat wij dadelijk met z'n allen op de kiosk gaan staan om het goede nieuws van de daken te schreeuwen naar elke voorbijganger. Neen, echt niet! Maar wel dat wat wij ook doen of zeggen - waar dan ook - altijd in de geest van Jezus mag zijn.

Een vriendelijk woord, een korte groet, een helpende hand, een luisterend oor, daar hoeft je echt niet per se katholiek voor te zijn. Maar het omgekeerde is wel waar: wie katholiek is of zich christen noemt, dient die dingen in het leven wel waar te maken. Meer dan al onze woorden zijn het onze daden die mensen opmerken én die hen kunnen overtuigen! Wie onverschillig staat tegenover God en geloof, dus apatheïstisch is, die verandert niet van gedachten door ons spreken... maar zal door ons bezig te zien, wel eens denken: "Hé, wat zit daarachter? Daar wil ik iets meer van weten!"

Amen.